

Kustaw ütles: „ollen ma siit sadik wina wihkandud, ei ma siis abbiellusse ei tahha winaga tui-kuda!“ Ühhe mehhe wastp meelt olli se nõu wägga, se mees olli Seppa Peter, kes winaklasi liga armastas ja kedda Kustaw kui suggulast olli pidand kutsuma. Se wanna raut siis ei teadnud muud, kui wahhete wahhel sallaja kõrtsi minna ja seal omma wanna sõbra katsuda. Sedda tehhes mõtles ta igga kord omma mees: „waene Kustu! kui sul abbiellus palju waewa tulleb, küll minna siis tean, kust tulleb: se tulleb siis sest surest rummalussest, et so pulmad petakse ilma winata! sa jooksed so melega omma õnnetusse sisse!“ — Õssimesel päwal olli pulma=rabwas Kurre. koos, teisel päwal Rembaril; senna jäiwad õhtuni, siis ollid pulmad petud. — Nüüd olli Madlena omma majas; linnike olli peesä leidnud! Ta siidda olli sellepärrast rõnnis ja täis kistust ja tännu Jummalat wastu.

Teisel hommikul kui jullased ja ümardajad ollid wäljas, istusid need kolm ühheskoos waitses kambriis: Truta, Madlena ja Kustaw. Kõik ollid waid ja iggaühhel ollid omma mõtted siidames. Truta kuddus sukka, agga temma silmad watasid allati ja ikka ueste nore minnia peale, nagu olleks ta sure murrega küsinnud: ei tea, kuidas meie nüüd teine teisega korda same? — Sed-

dasamma mõtles wist norik ka, sest kui ta tük aega olli waid olnud, hakkas ta nõnda räkima: „armas emma! Kustaw on so poeg ja minna nüüd temma naene; siis lubba, et ennast so tütreks arwan! armasta mind kui omma last, küllap Jummal aitab et ma sind auustan, kuidas lapse kohhus on. Agga wata mul on suur murre: kas mõistan ka kõik teha nõnda, kuidas sinu ja Kustawi mele järrel on! Sa ollid wanna ja minna alles noer ja rummal; ma pallun sellepärrast: kannata minnuga ja ärra tüddi mind õppeta-wast!“ Se olli targaste ja illuaste rägitud ja kui Truta kedda kulis, jäi ta lohhe lahkemaks ja wastas: „kallis laps, küll ma hea melega tahhan õppetada ja tean nüüdugi et noer inimisesel ikka õppetust tarwis. Olle agga ilma murreta, ni kana, kui minna weel ellan, on sinul abbi! Agga se olgu teada: et sa tuggewan ollid, siis jääb mõni raskem töö ja murre sinu hokeks; ni palju kui wanna kont jaksab, teen ma isse weel; sest ilma töta ei tahhaks ma mitte wannastki eas leiba süa!“ — Nõnda teggid need kaks omma wahhet selgeks. Siis läksid wälja, norikule kõik asjad näitma ja temma kätte juhhatama. Laudad ja aidad, rei ja küün, laddu ja kõök — kõik käidi läbbi, kõik piddi ta omma silmaga näggema. Pär-rast tullid taggasi tuppä ja Madlena walmistab